

Ồn mình trên chiếc xe ba gác chở đầy đồ ăn hủ u. Chiếc tính trên hai trăm kí-lô-gam. Cô bé đẩy đi qua những con đường lộn, rồi len lỏi vào các hẻm nhỏ, nếu có thể chiếc xe ba gác đi được đến những chỗ đường hẹp, cô rướn người lên ghế nhỏ mua những đồ ăn. Buổi tối cả sức mạnh của cô bé trên đôi chân nhỏ bé. Khi những trái dưa dầm nắng kia về đi, màn đêm dần xuống cô bé trở về mái ấm của mình trong đó có ai? Có mẹ, không ba, hay có ba không mẹ, hoặc ba mẹ đẩy đẩy những người mang bệnh hiểm nghèo. Cũng có thể em cô bé cần cần sách đến trường nên cô phải hy sinh "vóc liêu hình mai" kia để làm điếm tấu cho gia đình.

Học có những cái già yếu ớt, vốn phải đem bán các món hàng, bán những hàng của các cửa hàng tìm vé số trong tay. Một ngày cuối tháng chép tôi có việc hẹn bạn trong quán cà phê để gặp Nguyễn Văn Trãi thu các quả Phú Nhuận. Tôi mua giúp cả hai tờ vé số, nhìn cả tóc bạc phơ, dáng thấp bé với lưng còng. Một chút quan tâm của tình người, tôi hỏi thăm cả "Bà đi bán mấy ngày được bao nhiêu vé?". Rồi ăn uống ra sao, bà trả lời: "Cả trả lời "Không gì cả cô, quê tôi ở tỉnh Quảng Nam vì không mua được phiên con cái nên tôi vào đây kiếm sống bằng nghề này, cả sáng đến tối lý lẽ giao cho mấy trăm tờ, hết thì thôi, ngày nào tôi khoanh ba giờ chiều về số còn, tôi phải đến trường ngay và nhận thêm mấy trăm tờ mới cả ngày mai cô à. Tôi đến tôi về "Ngôi nhà chung"

Đến cả chỗ lý vé số mua cho một phòng riêng khoanh bên cạnh mét vuông, hẹn ba chỗ ngồi, để tất cả mọi người, Nam Trung, Bắc". Tôi thấy cả đường, nên tôi hỏi tiếp "Sao cả không quê mình hay hẹn cả đi nhá vậy là may mắn đâu, bệnh hoặc ai chăm sóc cho cả". Tôi vừa dứt câu, cả cúi mặt xuống nhìn xem vé số còn đây cả trong tay, không buồn trả lời câu hỏi của tôi.

Đang tải hình ảnh, vui lòng chờ đợi.

